

To zvládnem

Marcela Holanová

Kde ses tu vůbec vzala?
Jestlipak ses vdala?
Promiň, spěchám na metro.
Jakou máš výši platu,
máte auto, chatu?
To já se mám jako hrom.
Já mám skvělého muže,
víš, co někdy můžem,
zajít někam na kafe.
A děti nám už rostou,
s manželem se nerafem.
Jak ten čas hrozně letí,
kolik vlastně je ti?
Tenkrát rovných 18.
Do života se vrhly
dvě studentky trhlý,
senzační svět kolem nás.
Se zkušeností nultou
v parku za fakultou
věřily jsme iluzím.
A smály jsme se všemu,
život bez problému,
chlácholil nás heslem svým.

R: To zvládnem! Jen s láskou! Jen s láskou.
To zvládnem. Jen s láskou. Jen s láskou.

Tak zdá se všechno v lajně,
já však nosím tajně,
v sobě pravdu skutečnou.
Že žiju celkem fádně,
mockrát jsem i na dně,
on má pletky se slečnou.
Jsem pro doktory případ,
chtěla bych se líbat,
trpím prázdnou samotou.
A mé dni plynou jako v písni nota za notou.
Zas přijdou týdny další s přetvářkou a falší,
divadýlka pro lidi.
A občas pozvem tlupu přátel na chalupu,
to ať nám ji závidí.
Už sotva dál to snesu,
v nervákách a stresu,
každý den si štěstí lhát.
Já znám svých proher výčet,
mám chuť mlčky křičet,
rámus svůj všem chci teď dát.

R: To zvládnem! Jen s láskou! Jen s láskou.
To zvládnem. Jen s láskou. Jen s láskou.

Kde ses tu vůbec vzala?
To už jsem se ptala,
mám se zkrátka jako hrom.
A teď mě vážně omluv,
promiň, spěchám na metro.